

то тя слѣзва отъ небо на земята за да възвѣсти на нѣкои смъртни повелѣнія на боговетѣ. Тамъ сѣдѣше великыйтъ царь Сестоуръ, когото Телѣмахъ позна въ тѣзи прекрасни мѣста. Той бѣ хиляды пѣти повеличественей сега отъ колкото бѣ на Египетскыя престолъ. Лучы отъ тихъ свѣтлина излѣзвахъ изъ очитѣ му и Телѣмаховитѣ са помрачавахъ отъ тѣхъ. На гледъ виждаше са оноенъ отъ нектъръ, толкози божественыйтъ духъ бѣ го въздигнълъ надъ челоуѣческыя разумъ за да награди добродѣлитѣ му.

Телѣмахъ рече на Арцезія: „Познахъ, о мой дѣдо, Сестоура мѣдрый египетскый царь, когото преди малко съмъ видѣлъ въ Египетъ.“

Виждъ го отговори Арцезій; разумыйъ чрезъ негова примѣръ колко щедро боговетѣ награждаватъ добрытъ царье: но трѣба да знаешъ още че сичкото туй блаженство не е нищо въ сравненіе съ онуй което му бѣ опредѣлено, ако голѣмото му благополучіе на земята не бѣ го направило да забрави длѣжноститѣ на умѣренността и на правдата. Стараніето му да унизи гордостта и дързостта на Тиранитѣ го накара да преземе града имъ. Туй завоеваніе го направи да пожелае да направи новы: увлече са отъ суетната завоевателска слава и покори, или подобрѣ опустоши сичката Азія. На връщаньето си въ Египетъ, намѣри че братъ му бѣ завладѣлъ царството и измѣнилъ, чрезъ едно неправедно управление, найдобрытъ законы на мѣстото. Тѣй голѣмытъ му завоеванія послужихъ само да смутѣтъ държавата му. Но туй което го направи найнеизвинителенъ е че, оноенъ отъ собствената си слава, той впрегнѣ въ една колесница найзнаменитытъ отъ царьетѣ, които побѣди. Впослѣдствіе той си позна грѣшката и са засрами за жестокостта си. Таквызи сж плодовѣтъ на побѣдытъ му. Ето какво струватъ завоевателитѣ во вредъ на държавитѣ си и на себеси като некатъ да завладѣхъ държавитѣ на съсѣднытъ владѣтели. Туй слѣдователно направи да са укори единъ царь инакъ много праведенъ и благодѣтеленъ и да изгуби отъ славата, която боговетѣ бѣхъ му приготвили.

„Вижданъ ли, сине мой, оногози другыя, на когото раната зѣе толкосъ явно? Той е единъ Карійскый